

Muistan ajan menneen

Kun clearingkauppa loppui. Venäjä ilmoitti asiasta Suomelle hyvissä ajoin ja valtiovaltamme tyyntytteli ihmisiä. Ei hätää, kyllä me saamme siirtymäaikaa. Niin aika kului ja delegaatio toisensa jälkeen kävi Moskovassa esittäytymässä. Njet sanoi veli venäläinen ja niin sekin idänmatkailu päättyi yleiseen sekasortoon. Jostakin kumman syystä porskuttelimme ilman tuota järjetöntä clearingkauppaa, ja kaikki voivat hyvin.

Nyt aiheena ovat puutullit. Venäjä antoi ostajavaltioille siirtymäaikaa, mutta valtiovaltamme käytti ajan kansan tyyntyttelyyn poliittisten irtopisteiden toivossa. Eivät ne tullit ihan oikeasti tule, kunhan vaan uhkailevat. Meillä on hyvät suhteet .. kyllä he ymmärtävät .. Ja niin se sekasorto taas tuli.

Nyt poliitikot hurjastelevat kädet metsänomistajien taskussa ja nokka kohti Leninin hautaa täysin ajattelematta missä junassa tänä päivänä mennään. Guru toisensa perään julistaa sosialismista johdettuja oppeja siitä, miten puun tuonti korvataan tuilla ja pakkojärjestelyillä ja saatu taloudellinen hyöty lahjoitetaan venäläisille.

Olin jo ehtinyt uskoa, että valistus olisi saavuttanut kansan hämärimmät rivit ja tappanut joidenkin mielissä pyörivän kommunistisen virtuaalitodellisuuden, mutta turhaan. Keskustelu velloo sillä tietämättömyyden tiellä, jossa tärkeintä ei ole oma onni vaan naapurin kurjuus.

Kun Stora Enso sulki muutamia kannattamattomaksi katsottuja tehtaitaan eikä suostunut edes myymään niitä halukkaille, valtiovaltamme suurimpana omistajana nosti kätensä ja totesi, ettei voi asialle tehdä mitään. Ei muutaman tehtaan lakkauttaminen maata kaada. Pörssiyhtiön tulee takoa osinkoja Kataisen kirstuun, joten markkinatalouden mekanismeihin valtio ei puutu.

Miksi ihmeessä ei sitten anneta markkinatalouden hoitaa koko puutullikysymys. Se puree niin Venäjää kuin Suomea ja se koskee, koskee niin pi....sti, mutta onhan Suomesta viime vuosikymmenen aikana siirretty valtava määrä teollisuutta "ulkoruokintaan" paikkoihin, jossa kustannukset ovat alhaisempia, markkinat lähempänä ja tuotantoedellytykset parempia. Kaikki eivät kuitenkaan menneet, vaan jäljelle jäivät sellaiset, joilla on toimintaedellytyksiä kotimaassamme. Niin tulee käymään myös puunjalostusteollisuuden kanssa ja ihan samoista syistä. Turhaa sitä prosessia on pakkokeinojen ja tukien kautta pitkittää.

Keskeisenä puunjalostusteollisuuden ongelmana on heikko dollari. Jos kannattavan tuotannon ylläpitäminen perustuu euron ja dollarin 1:1 suhteeseen, niin nyt ollaan suhteessa 1:1,58. Se tietää lähes 40% alennusmyyntiä eikä sitä mikään liiketoiminta kestä pitkään.

Metsänomistajan kannalta katsottuna tilanne on vielä surkuhupaisampi. Metsän hoito tehdään paljon pidemmällä tähtäimellä kuin puunjalostusteollisuutemme kvartaalitalous. Kymmenkunta vuotta sitten metsäteollisuus möi omat metsänsä ja heitti itsensä Venäjän metsävarojen varaan. Mitä metsäpatruunamme edellisen vuosisadan vaihteessa hankkivat oman puunsaannin turvaamiseksi vaihdettiin supertehokkaisiin paperikoneisiin. Venäjällä sai harrastaa valvomattomia ryöstöhakkuita pilkkahintaan ja suomalainen metsänomistaja pantiin syrjään. Vielä jokin vuosi sitten suomalainen koivu ei kelvannut millään, vaan tehtaot ottivat sitä vain jos oli myydä myös havupuuta ja siksi kukaan tulevaisuuttaan ajatteleva ei kymmeniin vuosiin istuttanut koivua.

Nyt haikaillaan koivun ja muun kuitupuun perään ja vaaditaan rangaistusveron uhalla kaikki yli 9 cm läpimitaltaan olevat puut (hakkuukypsä kuitu) ajettavaksi sellun keittimiin. Ihme kyllä, mutta metsässäni seisoo viime kevään hakkuiden jäljiltä isot mäntytukkipinot sinistymässä

(lue pilaantuneina) kun tukki ei kelpaa vaikka siitä on jo minulle maksettu. Ei ole kuitupuullakaan kiire, vaan vanhin metsässäni makaava maksettu koivukuitupino on keväältä 2007.

Sitten eräs kaunis päivä metsäteollisuus ilmoittaa, että sellunteko siirtyy Brasiliaan ja he haluaisivat ostaa tukkipuuta. Mitä tukkeja? Yli 9 cm puu kun silloin kasvaa vain natura – alueilla.